

[Bertel Haarder]

Jeg håber, jeg med disse ord om det oplæg, som venstre er kommet med, og som skal til behandling efter denne forespørgselsdebat, har fået lagt op til en konstruktiv debat både i dag og senere om disse ting, bl. a. fordi venstre hermed klart har sagt: vi vil gerne sprede ejendomsretten. Men de forslag, som regeringen hidtil har lagt frem, koncentrerer ejendomsretten; det er derfor, vi siger nej til dem.

Palle Simonsen (KF):

Jeg synes nok, det var svært at finde den skarpe logik i hr. Ib Christensens motivering for denne forespørgselsdebat. På den ene side siger hr. Ib Christensen: regering og folketing skal overhovedet ikke blande sig i, hvad parterne på arbejdsmarkedet skal finde frem til. På den anden side siger hr. Ib Christensen: erhvervslivet må have besked om så hurtigt som muligt, hvordan disse problemer skal løses. Jeg synes nok, det er meget svært at finde en sammenhæng mellem disse to ønskemål.

Vi fik faktisk svaret på, hvad retsforbundet ville, i dagsordensforslaget, nemlig at man vil ophæve ordningen her og nu. Jeg vil gerne erklære mig enig med hr. Erling Olsen, som gav udtryk for, at han mente, denne debat kunne være blevet en fordomsfri tankeudveksling om et relevant problem. Det kunne denne debat være blevet. Nu er det ligesom blevet et spørgsmål om, hvorvidt det forlig, der er indgået, skal brydes. Det er selvfølgelig hævet over enhver tvivl, at det konservative folkeparti står fast på det forlig, som vi er deltagere i, og står bag den ordning, som løber til den 31. marts 1979.

Der er allerede fra tidligere talere sagt en del om skævhederne i forbindelse med denne ordning, om manglende resultater af denne ordning. Jeg synes nok, der er tale om en meget pessimistisk bedømmelse. Det, der under alle omstændigheder står tilbage på nuværende tidspunkt, er, at de senere års forsøg på indkomstpolitik er lykkedes i en vis udstrækning; og at det er lykkedes bedre, end hvis der ikke var foregået noget fra regeringens og folketingets side, det føler jeg mig fuldstændig sikker på. Det synes jeg vi skal notere os som et fremskridt i forbindelse med de initiativer, der er taget fra folketingets side.

Ordningen med indbetaling af overskydende dyrtidsportioner til ATP-fonden har virket hensigtsmæssigt, det synes jeg man må have lov til at sige, men selvfølgelig rummer den nøjagtig de samme problemer som tidligere forsøg på at indefryse dyrtidsportioner, nemlig at den dag aftaleperioden ophører, så er der et ophobet problem.

Hr. Bertel Haarder sagde, at man havde skudt problemerne foran sig. Ja, det har man – på nøjagtig samme måde som tidligere regeringer har gjort det, når de har ønsket at foretage dæmpning af lønstigningerne. Det er nøjagtig det samme, der er sket. Der er for os at se ingen forskel på det, der er sket i denne periode, og det, der er sket i tidligere perioder.

Der er selvfølgelig nu det særlige problem, at der i hvert fald vil være mindst 3 dyrtidsportioner, som udløses fra 1. april 1979, og det vil have nogle virkninger for indkomstpolitikken. For igen at referere til hr. Erling Olsens udtalelser vil jeg sige: det, som er interessant for folketinget på nuværende tidspunkt, er efter vor opfattelse: hvad gør vi ved de 3 dyrtidsportioner, som udløses fra den 1. april 1979? Det har vi jo, kan man godt sige, taget hul på drøftelsen af flere gange, bl. a. også under finanslovdebatter. Det, der vel gør det endnu mere vigtigt denne gang at finde en løsning, er dette, at selv om indkomstpolitikken virker i det danske samfund, så må vi konstatere, at andre lande også bliver dygtigere og dygtigere til at føre indkomstpolitik. Når vi skal hævde os i konkurrencen – og det er naturligvis det egentlige formål med det, vi foretager os her – ja, så stilles der endnu skarpere krav om, at indkomststigningerne bliver de mindst mulige. På denne baggrund mener jeg, at problemet er særlig stort denne gang.

Hvad skal man da gøre? Der er jo talt meget om, også under debatten her i dag, at det er et spørgsmål, som arbejdsmarkedets parter selv må løse. Det er jo en let måde at udtrykke det på. Jeg har også hæftet mig ved, at organisationer på begge sider har givet udtryk for – det er egentlig ikke nogen særlig stor nyhed – at de selv ønsker at løse problemerne. Men det må også være klart, at hvis folketinget f. eks. bidrog til at neutralisere de 3 dyrtidsportioner, så ville det være betydelig lettere for organisationerne at finde frem til en løsning gældende fra 1979 og fremover.